

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobce: Mgr. R. S.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Loučkem, advokátem, se sídlem Osvoboditelů 2649, Louny, proti **žalovanému: Město Louny**, se sídlem Mírové náměstí 35, Louny, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I.** Žalovaný **j e p o v i n e n** vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce ze dne 31. 8. 2012 o poskytnutí informací týkajících se zajištění právních služeb pro žalovaného a sjednaných a vyplacených odměn za zastupování žalovaného, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Uvedl, že dopisem ze dne 31. 8. 2012 požádal žalovaného o poskytnutí informací ohledně zajištění právního zastoupení žalovaného. Dopisem ze dne 11. 9. 2012 žalovaný sdělil žalobci výši poplatku za poskytnutí informací – celkem 7.500 Kč. Dopisem

ze dne 17. 9. 2012 žalobce žalovanému oznámil, že trvá na poskytnutí informací, avšak požadovanou částku nezaplatí, neboť byla stanovena v příkrém rozporu s § 17 zákona č. 106/1999 Sb. Od té doby je žalovaný nečinný. Žalobce proto podáním ze dne 5. 12. 2012 požádal Krajský úřad Ústeckého kraje, aby učinil opatření proti nečinnosti žalovaného; krajský úřad však nijak nereagoval. Žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu od právní moci rozsudku.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že z obsahu žádosti je zřejmé, že se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, proto žalovaný žalobci sdělil, že bude požadovat úhradu 7.500 Kč, vyčíslenou na základě sazebníku úhrad žalovaného. Žalobce v dopisu ze dne 17. 9. 2012 nepopsal žádný konkrétní důvod, proč by měl být postup žalovaného v rozporu s § 17 zákona č. 106/1999 Sb., ani nepodal stížnost proti tomuto postupu. Žalovaný uzavřel, že postupoval podle § 17 odst. 5 zmíněného zákona a po uplynutí zákonné lhůty věc odložil bez vydání rozhodnutí v souladu s § 15 odst. 1 téhož zákona.

Žalobce v replice zpochybnil tvrzení žalovaného o mimořádně rozsáhlém vyhledávání informací, neboť podle jeho názoru může odpověď na dotazy trvat maximálně dvacet či třicet minut. Doplnil, že nebyl povinen podávat stížnost proti výši sdělené úhrady, a podotkl, že požadovaných 7.500 Kč za 15 hodin práce úředníka činí 500 Kč za hodinu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Soud předesílá, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se žalobce může po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení domáhat, aby soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jsou podle názoru soudu splněny, neboť žalobce podal žalobu včas a po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti stanovených v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce podáním ze dne 5. 12. 2012 požádal Krajský úřad Ústeckého kraje, aby podle § 80 odst. 3 správního řádu učinil opatření proti nečinnosti tak, že podle odstavce 4 písm. a) zmíněného ustanovení přikáže žalovanému učinit opatření ke zjednání nápravy nebo vydat rozhodnutí. Krajský úřad žalobci na tuto žádost neodpověděl, prostředky ochrany proti nečinnosti podle správního řádu tak byly bezvýsledně vyčerpány.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 3. 9. 2012 byla žalovanému doručena žádost žalobce a jeho zástupce ze dne 31. 8. 2012 o poskytnutí informace, kdo zajišťoval a zajišťuje pro žalovaného právní služby v období od 1. 1. 2007, jaká celková odměna byla s každým takovým subjektem sjednána (bez DPH i s DPH) a jaká celková odměna byla každému subjektu vyplacena (bez DPH i s DPH).

Přípisem ze dne 11. 9. 2012 žalovaný sdělil Advokátní kanceláři Louček & Suchý, že žádost zaevidoval a požadované informace zajistí. Vydání informace podmínil zaplacením částky 7.500 Kč, neboť vyhledání podkladů a jejich zpracování si vyžádá přibližně 15 hodin práce pověřeného úředníka.

Podáním ze dne 17. 9. 2012, doručeným žalovanému dne 18. 9. 2012, žalobce a jeho zástupce oznámili, že požadovanou částku nezaplatí, neboť byla stanovena v příkrém rozporu s § 17 zákona č. 106/1999 Sb. Trvali na poskytnutí požadovaných informací v zákonem stanoveném termínu.

Ve správním spisu je dále založen přípis Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 12. 2012, ve kterém krajský úřad sdělil žalovanému, že obdržel podání Advokátní kanceláře Louček & Suchý informující o průběhu vyřizování (nevyřizování) jejich žádosti. Krajský úřad požádal žalovaného o vyjádření k případu a upozornil na § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., upravující odložení žádosti.

Přípisem ze dne 11. 12. 2012 žalovaný krajskému úřadu odpověděl, že žadatelé odmítli zaplatit částku 7.500 Kč, a proto byla žádost po uplynutí zákonné šedesátidenní lhůty odložena podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb.

Na základě popsaných zjištění dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Jednotlivá tvrzení žalobce přesně odpovídají obsahu správního spisu, sporná tak zůstala pouze otázka, zda žalovaný žádost o poskytnutí informací odložil ve smyslu ustanovení § 17 odst. 5 věty druhé zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého „*[p]okud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží.*“

Odložením žádosti podle citovaného ustanovení však nelze rozumět pouhý faktický úkon správního orgánu, nýbrž o odložení žádosti musí správní orgán vydat rozhodnutí. S vydáním rozhodnutí o odložení věci počítá i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, která uvádí, že takové rozhodnutí je možné napadnout žalobou ve správním soudnictví (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008 - 90, publ. pod č. Sb. 2164/2011 NSS, nebo usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009 - 34, publ. pod č. 2301/2011 Sb. NSS).

Názor žalovaného, že se o odložení žádosti rozhodnutí nevydává, tak není správný. Podle žalovaným zmíněného ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., „*[p]okud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“ Toto ustanovení nevypovídá nic o tom, zda se o odložení žádosti vydává rozhodnutí, či nikoliv. O odložení žádosti totiž hovoří pouze za účelem vymezení situací, kdy se nevydává rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Lze proto shrnout, že o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., musí povinný subjekt vydat rozhodnutí.

Podle § 20 zákona č. 106/1999 Sb., „[p]okud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, b) pro odvolací řízení a c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného v rozsudku ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012 - 62, publ. pod č. 2959/2014 Sb. NSS, „... záměrem zákonodárce bylo stanovit pro poskytování informací podle citovaného zákona procesní postup, který by byl pružnější a rychlejší než postup v klasickém správním řízení a který by zároveň poskytl žadateli o informace dostatečnou ochranu jeho práva na informace proti případným obstrukcím povinného subjektu. Proces rozhodování o žádosti o informace je tedy méně formální než klasické správní řízení, což se projevuje např. možností podat žádost i ústně (§ 13 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím), možnost poskytnutí informace na elektronickou adresu pro doručování (§ 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím), možnost ústního podání stížnosti (§ 16a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím).“

Na druhou stranu je však třeba respektovat úmysl zákonodárce chránit žadatelovo právo na informace. Z výše citované judikatury vyplývá, že rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy rozhodnutím, proti kterému může žadatel o informace brojit žalobou ve správním soudnictví. V rámci tohoto soudního řízení má být také žadateli o informace poskytnuta možnost soudního přezkumu ve vztahu k výši požadované úhrady.

Nejvyšší správní soud v naposledy zmíněném rozsudku dále konstatoval, že „... má-li žadatel mít možnost bránit se proti rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím (a zároveň i proti výši stanovené úhrady), musí být povinným subjektem prokazatelně vyrozuměn o tom, že došlo k odložení jeho žádosti. ... Nejvyšší správní soud tedy se žalovaným souhlasí v tom ohledu, že rozhodnutí o odložení žádosti o informace podle ust. § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím nemusí být vydáno formou usnesení podle správního řádu a je možné samotné rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím pouze poznamenat do spisu; zároveň však zdůrazňuje, že žadatel musí být o vydání tohoto rozhodnutí povinným subjektem prokazatelným způsobem vyrozuměn, aby mohl efektivně využít svého práva na soudní ochranu podáním žaloby ve správním soudnictví. Za dostačující pak lze považovat i neformální písemné sdělení o odložení žádosti o informace pro nezaplacení požadované úhrady ... Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že má-li být následně rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím přezkoumáváno soudem ve správním soudnictví, pak je také třeba, aby rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím bylo alespoň stručně zdůvodněno, jinak by bylo třeba je považovat za nepřezkoumatelné.“

Nic takového však správní spis předložený žalovaným neobsahuje. Správní spis zahrnuje toliko obecnou zmínku o tom, že žádost byla odložena, uvedenou v přípisu ze dne 11. 12. 2012 adresovaném Krajskému úřadu Ústeckého kraje. Tuto zmínku rozhodně nelze považovat za rozhodnutí o odložení žádosti, jde pouze o vyjádření žalovaného pro nadřízený orgán k postupu v dané věci. Samotné rozhodnutí o odložení věci, které by mělo obsahovat přinejmenším výrok, stručné odůvodnění, datum vydání a podpis oprávněné úřední osoby, se ve správním spisu nenachází. Stejně tak ze správního spisu nevyplývá, že by byl žalobce o odložení věci vyrozuměn. Soud má proto za prokázané, že v souzené věci zcela zjevně nebylo vydáno rozhodnutí o odložení žádosti, ani jiné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalovaný je ke dni vydání tohoto rozsudku nečinný, neboť nerozhodl o žádosti žalobce a jeho právního zástupce ze dne 31. 8. 2012 o poskytnutí informací ohledně zajištění právního zastoupení žalovaného. Soud proto shledal žalobu důvodnou a žalovanému v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce v přiměřené lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí soud přihlédl k tomu, že zákon č. 106/1999 Sb. počítá s patnáctidenní lhůtou pro poskytnutí informace [§ 14 odst. 5 písm. d) zákona]. Tím ovšem soud rozhodně nikterak nepředjímá, jak má žalovaný se žádostí žalobce naložit.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 14.342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 2.000 Kč, z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce Mgr. Vlastimila Loučka, advokáta, po 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) a podání žaloby a replika podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 2.142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 9. února 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Sigmundová, DiS.